Tikumiem apveltīta sieva ir sava vīra krāšņs vainags

Salamana Pamācības 12:4

priekules baptistu draudze

2018 Jūiljs (148)

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434; Reģ.nr.90000159161; SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

Lai arī vairums cilvēku bauda atvaļinājumu, ir čakli un atsaucīgi cilvēki, kas savu brīvo laiku velta darbam ar bērniem. Gribu milzīgu paldies teikt visiem tiem, kas darbojās Vasaras Bībeles skolā "Mājas". Paldies Martai un Amandai par pusaudžu meiteņu iesaistīšanu, paldies Indrai, kurai atkal tika tā nopietnākā daļa pie Bībeles stāstiem. Paldies Guntai par kārtības ievešanu sarakstos. Paldies Ārijai un viņas komandai Ainai un Sanitai par Skattorņa vadīšanu. Paldies sporta aktivitāšu vadītājam Gabrielam un viņa palīgam Guntaram ☺. Paldies rokdarbu meitenēm Martai un Elīnai (jūtos labu darbu darījusi mākslas skolā ☺). Paldies Lienai pie brīnumu radīšanas eksperimentos. Paldies fotomirkšķu ķērājai Elīnai. Paldies ikdienas sākuma un noslēguma vadītājiem "brālītim un māsiņai" - Guntaram un Amandai. Paldies grupiņu vadītājiem no tuvākas un tālākas apkaimes: Lainei, Lienei, Artai, Aijai, Lāsmai, Amandai, Agnesei, Sabīnei Katei, Sanitai, Ērikai, Elvisai, Loganam, varbūt kādu nenosaucu? Paldies Pāvila draudzei par dekorāciju aizlienēšanu☺. Paldies Mārcim par sagatavošanas darbiem un Aigai par nobeiguma darbiem – Dārza svētku galdu.

Paldies Svētdienskolu apvienībai par sagatavotajiem materiāliem. Paldies vecākiem, kuri uzticēja bērnus mūsu draudzes VBS. Paldies Priekules novada pašvaldībai par projekta atbalstīšanu. Bet pāri par visu - paldies Dievam, ka Viņš mūs tik ļoti mīl! Nometnes "mamma" - Zenta

"*Piedalīšanās VBS bija brīnišķīga! Priecājos, ka arī varēju būt maza daļiņa no šī visa. Ļoti patika dekorācijas, patika komanda, patika mīļie Priekules un tās apkaimes bērniņi. Bet pāri visam mani sajūsmināja tā mīlestība, kas šeit valdīja. Un tā noteikti nebija mūsu cilvēcīgā mīlestība. Te katrā brīdī plūda Kristus mīlestība. Lai Dievs Jūs bagātīgi svētī, mīļie brāļi un māsas, dod Jums spēku, izturību un idejas, kalpojot ar jauniem pasākumiem, kuros cilvēki iepazīst Jēzu*!" Laine no Aizputes

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Ienāca prātā uztaisīt telefonaptaujas akciju ☺ Piezvanīju un jautāju: kas ir pirmais kas ienāk prātā, kad dzird – Mārcis vai Zīvertu ģimene? Nav jau viegli tā uzreiz izteikties, bet mani priecēja dzirdētais! Man pašai atmiņā gaiši zils krekls Zaļenieku nometnē un dedzīgā uzruna tur…un kopā ar Lienu doma: mums viņu vajag! ☺

E: pozitīvi, jautri, smaidīgi…

G: Zīverti ir Zīverti!

L: Abi izsmeļoši, gari un plaši izsakās. Kaut vai par to, ka zāle ir zaļa…

K: Kristiāns… un dzeltenais busiņš…

M: Kā viņi smaržo☺! Vakar staigājām pa dzīvokli un vēl joprojām jūtam viņu smaržu…

I: Mazais puisis Timotejs vienmēr ar atslēgām…

S: Apbrīnojamā Mārča pazemība, kā viņš pieņem visus cilvēkus, neskatoties uz to, kādi viņi ir…

A: Mīļums. Liela ģimene. Gaiši cilvēki. Uzticība. Mārcis darbīgs, radošs, izdarīgs, vienmēr ar smaidu uz lūpām…

K: Mārča līdera dotības saredzēt un atbalstīt, ticība citiem, labajam cilvēkos. Kopīgas mācības, sevis un draudzes pilnveidošana, dzīšanās uz mērķi… Dagnijas sirsnība, iedrošinājums. Spēja pamanīt, kā jūtas citi, spēja uzklausīt un uzdot jautājumus, lai palīdzētu…

I: Cik forši, ka ievadīja Guntaru darbā. Pietrūks dzeltenais busiņš…

I: Atvadas… Raudāt gribas…

S: Atsaucība, izpalīdzība…

D: Forša ģimene, jautri, aktīvi…

L: Mārcis ar to lielo komplimentu un paldies teikšanu… atraktivitāti, ar neatlaidību un lielām darba spējām… darīs, ja vajadzēs kaut līdz rītam… atceros par VBS dekorācijām ☺ Vispār viņš ir baigais Dieva vīrs!

U: Enerģisks. To, ko varētu izdarīt visā dienā, ar mācītāja svētību izdarījām pāris stundās! Paldies!

R: Superīgi cilvēki, patiesi Dieva bērni!. Kaut mēs visi tādi būtu…

E: Mārcis? Laikam jau atļaušos teikt, ka mans Priesteris, Skolotājs un Mācītājs…

Vēlam svētīgu kalpošanu jebkur citur, kur vien atrodaties!

Veltījums Zīvertu ģimenei

Pirms zīmuļa ielikšanas kārbiņā zīmuļu meistars to nolika malā un teica:
"Ir piecas lietas, kas Tev būtu jāzina, pirms es Tevi palaižu pasaulē. Atceries par tām ik brīdi un Tu kļūsi par labāko zīmuli, kāds vien vari būt.

Pirmā lieta- Tu spēsi paveikt lielas lietas, bet tikai tad, ja ļausi Kādam turēt Tevi Savā rokā.

Otrā lieta- Tu ik pa laikam tiksi uzasināts, un būs sāpīgi, bet tas būs nepieciešams, lai Tu kļūtu par labāko zīmuli.

Trešā lieta- Tu spēsi izlabot kļūdas, ko pats būsi pieļāvis.

Ceturtā lieta- Tava visbūtiskākā daļa vienmēr atradīsies Tevī iekšā.

Un piektā lieta- Tev vienmēr ir jāatstāj pēdas, lai arī uz kādas virsmas Tu tiktu izmantots. Neatkarīgi no tā, kāds ir Tavs stāvoklis, Tev jāturpina rakstīt."

Zīmulis saprata meistara teikto un apsolīja to vienmēr atcerēties.

...kārbiņā tika ielikts zīmulis ar aicinājumu sirdī...

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Vēsts, kuru Dievs tik ļoti grib ielikt tavā dvēselē, ir: "Es mīlu cilvēkus"

Pēc savas dabas es neesmu komunikabls cilvēks. Agrāk vislabāk jutos mežā starp kokiem un skudru pūžņiem. Toreiz man cilvēki uztrauca ļoti maz. Bet Dievs mani izmainīja, īpaši, kad mani aicināja par mācītāju. Taču pēdējā laikā es jūtu, ka Dieva mīlestība nāk ar jaunu spēku un uguni. Ar pilnīgi jaunu piedzīvojumu attiecībās ar Viņu. Viņš izlej manā sirdī mīlestību uz cilvēkiem. Gan uz tiem, kuri nedaudz pastāstījuši par savām cīņām, gan tiem, par kuriem dzirdu, ka viņi atrodas grūtā vietā, vai kurus vispār nepazīstu. Es jūtu, cik Dieva mīlestība uz viņiem ir stipra, ugunīga un pilna emociju.

Tev jātic mīlestībai, kāda Dievam ir uz tevi. Tev jātic, ka Dievs kas apveltīts ar tādu mīlestību, nespēj palikt vienaldzīgs malā, kad tu cīnies un raidi Viņam lūgšanas. Cik gan ļoti mūsu lūgšanas aizskar Tēva sirdi! Kad sakām: "Lūdzu, piedod! Lūdzu, palīdzi!". Kad esam patiesi un godīgi, Viņš mūs dzird. Apustulis Jānis raksta, ka Dievs tajā pašā mirklī piedod, likdams par ķīlu Savu uzticību un taisnību. Kad saucam pēc palīdzības, Dievs steidz ugunīgos ratos, lai palīdzētu katram – Dāvidam, Jānim, Valteram, Elizabetei, Rutai, Ainai…. Jo Viņš mūs mīl!

Šodien mēs esam Jēzū. Vai var būt vēl drošāka vieta? Viņš neteica, ka esam Viņa pilī vai drošības mūros. Viņš teica, ka esam Viņā! Apustulis Pāvils šo atklāsmi pacēla kā karogu virs galvas. Viņš sludināja: "Tad nu tiem, kas ir Kristū, vairs nav nekādas pazudināšanas." (Rom 8:1) Viņš teica to laikā, kad kristiešus spīdzināja, sita krustā, nonāvēja un izbaroja plēsīgiem zvēriem. Laikā, kad visapkārt bija draudi, nodevība un briesmas, Pāvils apgalvoja, ka tiem, kas ir Kristū, vairs nav nekādas pazudināšanas.

Šajās dienās es varu just, kā Dievs pār mani izlej jaunu mīlestību uz Kristu. Es varu stāvēt, aizmirstot par visu pasauli, un teikt: "Es Tevi mīlu, Kungs! Es Tevi mīlu!" Un, jo vairāk to daru, jo vairāk piedzīvoju, kā šī mīlestība mani pārņem, liekot aizmirst par visām nedienām, par visu, kas mani satrauca, par ko gribējās drudžaini lūgt. Vienīgi gribas teikt: "Tēvs, es Tevi mīlu! Es Tevi mīlu."

Kad mīlam, mums ir tik labi, mēs jūtamies tik laimīgi un apskaidroti. Varbūt šodien kāds atrodas dziļā bedrē un domā: "Ja vien tas atrisinātos, ja vien Dievs izdarītu brīnumu un es nomaksātu kreditoriem, ja es iegūtu finansiālu neatkarību – tas būtu brīnums, lielākais sasniegums, kas var notikt." Bet tā nav patiesība! Kāds varbūt domā: "Ja es nopelnītu lielu naudu un mans uzņēmums kļūtu veiksmīgs, ja es atrastu noietu ārējos tirgos – tas būtu brīnums." Bet tā nav patiesība! Varbūt kāds sapņo pabeigt skolu, vai meitene ilgojas apprecēties ar dievbijīgu jaunekli un dzemdēt bērnus – tas būtu brīnums. Bet tā nav patiesība!

Pats lielākais, nozīmīgākais, ko šajā pasaulē varam izdarīt, kas mūs tiešām bagātina, stiprina un paceļ, darot mūs par spilgtām, nozīmīgām būtnēm šajā pasaulē, ir mīlēt Jēzu Kristu.

Mīlēt Viņu tā, kā dziesmā skan: "Tu man par sudrabu dārgāks, Tu man par zeltu vērtīgāks!" Cilvēks, kurš mīl Kristu, iegūst īsteno atziņu un prot atšķirt lētos spīgulīšus no patiesām vērtībām. Tādam cilvēkam vienmēr būs, ar ko dalīties, ko dot citiem.

Ja mēs pieliktu visas pūles, lai iemīlētu Kristu, mēs atgrieztos vietā, kur piedzīvojām, kā Viņš apstājās pie mums, noliecās un paņēma mūs. Vienalga, vai bijām kā asinssērdzīgā sieva vai aklais Bartimejs. Vienalga, vai bijām nejūtīgi, ļauni, ciniski biznesa haizivis vai vāji un gļēvi cilvēciņi, kam nekas neinteresēja – Viņš noliecās, piedeva grēkus, ierakstīja mūsu vārdus Dzīvības grāmatā un teica: "Dārgais bērns, no šīs dienas Es gribu būt ar tevi mūžīgi."

Es vēl joprojām atceros to laimes sajūtu, kāda mani pārņēma, kad pusaudža vecumā piedzīvoju pestīšanu. Sajūtu, ka manās krūtīs ir ielikta balta, tīra bērna sirsniņa. Lai šī sajūta nepazustu, es centos nesarunāties. Es biju laimīgs. Es braucu trolejbusā un

raudot teicu Dievam: “Jēzu, es Tevi mīlu! Palīdzi man šo laimi, Tavu tuvumu, nekad nepazaudēt.” Tas bija tik stipri! Pēc tam gan savas dzīves laikā man nācās sarunāties ar visādiem cilvēkiem visā pasaulē, tomēr arī šodien es esmu tik laimīgs, ka varu mīlēt Viņu no visas sirds. Mīlēt vairāk par savu dzīvību.

Šorīt sev jautāju: “Vilni, ko tu teiktu cilvēkiem, ja šī būtu tava pēdējā svētruna?” Es zinu, ko es teiktu. Es teiktu, ka šī pasaule un visa tās godība paies. Ka sasniegumi un uzvaras, kas vakar likās milzīgi panākumi, rīt vairs nebūs nekas īpašs. Jo viss ir paejošs un iznīkstošs.

Nesen lasīju par kādu meiteni ASV, kura karjeru sāka kā modele, tad kļuva par daudzsološu aktrisi. Viņai bija draugs, nauda, īpašumi, slava un karjera, taču kādu nakti viņa aizgāja un izdarīja pašnāvību. Protams, visiem tas bijis liels pārsteigums, jo viņa neesot bijusi no tām dziļajām filozofēm, kurām interesē jautājumi par dzīves jēgu. Taču raksta beigās bija neliela piebilde: Diemžēl aiz mierīgās ārienes mēs nekad nevaram zināt, kas notiek cilvēka iekšienē.

Un kas gan notiek mūsu iekšienē? Kas notika tās meitenes dvēselē, kurai bija viss, pēc kā miljoniem jaunu meiteņu ilgojas – skaistums, bagātība, atzinība, apbrīns, nepārtraukta dzeltenās preses uzmanība un sakari, bet kura nebija laimīga. Arī tu šajā pasaulē vari daudz ko sasniegt, taču ar laiku tu sapratīsi, ka tās lietas nevienu nedara laimīgu.

Tāpēc savā pēdējā svētrunā es teiktu: “Dārgais draugs, iemīli Jēzu, jo tas ir svarīgāk par visu uz pasaules. Mīli Jēzu, un tu tiešām dzīvosi.”

Jēzus teica, ka pienāks laiks, kad pasaule Viņu vairs neredzēs, bet mēs Viņu redzēsim, jo Viņš būs ar mums un mājos mūsos. Mirkļos, kad tu esi viens ar Kristu, tu vari sajust, cik Viņš ir reāls. Sajust, cik Viņa klātbūtne ir reāla. Cik ļoti Viņš tevi mīl. Tas tevi nomierina, atnes līdzsvaru, harmoniju un drošību par rītdienu. Tev vairs nav drudžaini jālasa ziņas, lai saprastu, kas gaidāms nākotnē, jo tevi mīl debess un zemes Radītājs.

Tie, kuri mīl, pat ar gripu neslimo, krīzes nejūt un grūtību priekšā nesalūzt. Tie, kuri mīl, dzīvo. Dievs ir mīlestība. Mīli Jēzu – tas ir labākais, ko tu vari darīt! Un tu spēsi pieņemt un mīlēt sevi un citus cilvēkus sev apkārt. Mīlēt nozīmē – dzīvot!

Mācītājs Vilnis Gleške

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Nelutini savas bailes

Kad man bija seši vai septiņi gadi mamma mani pieteica peldēšanas nodarbībām. Sākumā tās bija jautras. Mēs mācījāmies izjust ūdeni, noturēties virs ūdens zvaigznītē uz muguras, dažus vienkāršus peldēšanas paņēmienus. Tas viss notika baseina seklajā daļā. Tomēr, kad mācības virzījās tālāk, peldēšanas instruktors mums lika pavadīt aizvien vairāk laika baseina dziļajā daļā, paļaujoties uz peldēšanas prasmēm, kuras bijām tikko kā apguvuši. Bija bailīgi, bet instruktors vienmēr bija blakām un tas visu padarīja drošāku.

Bet tad pienāca briesmīgākā diena – mums vajadzēja lēkt no atspēriena dēlīša baseina dziļajā daļā. Es nebaidījos no lēkšanas. Bez problēmām biju lēcis baseina seklajā pusē. Biju pat veicis dažus mēģinājumus ielēkt dziļajā daļā no baseina malas, bet atspēriena dēlis bija pavisam cita lieta… Tas atradās aptuveni 5 metrus no baseina malas. Nolēkt no tā likās kā lēkt bezdibenī… Es biju pārbijies!

Ja tu man būtu vaicājis, no kā es tā baidos, diez vai es spētu pamatot baiļu iemeslu. Visdrīzāk es atbildētu: “Es vienkārši negribu to darīt!”. Tomēr, atskatoties uz šo situāciju, es labi zinu, no kā baidījos – es baidījos, ka noslīkšu.
Kad beidzot pienāca mana kārta lēkt, es uzkāpu uz atspēriena dēļa, lēnām aiztipināju līdz tā galam un paliku tur stāvam, pārbijies līdz nāvei. Bailes bija mani tā pārņēmušas, ka nespēju pakustēties. Biju sastindzis. Es nespēju ielēkt baseinā.

Mans instruktors atradās tuvumā un skatījās uz mani no ūdens. Viņš vairākkārt skaļi uzkliedza: “Nebaidies! Tu to vari! Ar tevi viss būs labi.” Viņš bija mani ekipējis ar zināšanām un prasmēm peldēt, turklāt vēl atradās man blakus ar iespēju palīdzēt, ja gadītos kāda ķibele. Manām bailēm noslīkt nebija nekāda pamata, tomēr tās ietekmēja manu spriest spēju un paralizēja darbības. Īstenībā es nebiju nekādās briesmās, bet es ticēju, ka ar šo lēcienu mana dzīve varētu arī beigties.

Instruktors zināja, ka vienīgais veids, kā palīdzēt man atbrīvoties no bailēm un uzticēties viņa solījumam, ka ar mani nekas nenotiks, bija – piespiest mani lēkt. Instruktors gan solīja, ka ar mani viss būs labi, bet tas nenozīmēja, ka es tam ticēju. **Ticēt viņa solījumiem nozīmē – paļauties uz tiem.** Un pārbaudīt viņa solījumus, vai tie ir patiesi, es varēju tikai lecot. Instruktors zināja – ja es lekšu, bailes zaudēs kontroli pār mani.

Nezinu, cik ilgi es tur stāvēju, diskutējot ar savu instruktoru, varbūt kādas piecas minūtes, kas vilkās kā vesela mūžība. Viņš mani mudināja un iedrošināja, bet es biju šaubu pilns. Tā bija mana mazā ticības krīze. Vai es ticēšu bailēm, vai instruktora solījumiem? **Tas, kam es izvēlēšos ticēt, ietekmēs manu rīcību šajā brīdī un, iespējams, manu nākotni.**

Beidzot mana ticība instruktora solījumiem ņēma virsroku pār bailēm. Un es lēcu! Tas nebija varonīgs lēciens, bet noteikti dzīvi izmainošs. Kad lēcu, sapratu, ka instruktora solījumi bija patiesi un manām bailēm nebija nekāda pamata. Pār mani nonāca pilnīgi jauns peldēšanas prieks! Manam skatam pavērās it kā jauna peldēšanas pasaule. **Baiļu vietā atnāca ticība, paralīzes vietā – pārliecība.** Es izkāpu no ūdens… un devos veikt nākamo lēcienu. Es lēcu atkal un atkal. Un nu jau manas lielās bailes man pašam likās smieklīgas.

Toreiz, kad pārbijies stāvēju uz dēļa, instruktors varēja mani pažēlot. Viņš varēja paskatīties uz manu izbiedēto skatienu, just līdzi un neļaut, ka lecu tai dziļajā pusē. Viņš varēja uzkāpt pie manis uz tā atspēriena dēlīša, uzlikt roku uz mana pleca, pateikt, ka viss būs labi un tad palīdzēt man atiet tālāk no ūdens. Tajā dienā es noteikti būtu viņam par to pateicīgs, bet

vēlāk par to dusmotos, pavadot lielāko daļu bērnības baseina seklajā pusē nevis baudot peldēšanas priekus tā dziļākajā daļā.

Mēs katrs savā dzīvē varam atrasties uz šāda atspēriena dēlīša. Vai arī tu stāvi pārbijies uz kāda atspēriena dēlīša, neļaujoties sava Debesu Instruktora aicinājumam – lēkt? Vai Viņš tev gadījumā nesola – ja tu lēksi, tu atklāsi pilnīgi jaunu līmeni un prieku?

… Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kārību dēļ ir pasaulē.
2 Pētera 1:4

Ir svarīgi saprast – **Tu atklāsi Instruktora apsolījumu spēku tikai tad, ja lēksi! Tu atklāsi Instruktora apsolījumu spēku tikai tad, ja paļausies uz tiem.** Tu vari pavadīt visu dzīvi baseina seklajā pusē, kur ir droši un mierīgi, jo vari stāvēt uz savām kājām un ūdens nesniedzas pāri galvai… **Bet Instruktors nemācīja tevi peldēt, lai tu plunčātos seklumā. Tu esi apmācīts peldēt dziļumā.** Bet dziļuma prieku tu atklāsi tikai tad, ja izvēlēsies – lēkt.

Tavs Instruktors to labi zina un Viņš negrib, ka tu turpini padoties bailēm. Tāpēc Viņš nelutināās tavas bailes, bet aicinās tevi skatīties tām tieši acīs un tās pārvarēt.

Katras bailes, kas ņēmušas virsroku pār ticību Dieva apsolījumiem, ietekmē tavu realitāti, kontrolē uzvedību un nozog tavu prieku. Instruktora aicinājums darīt ko tādu, kas tai brīdī tev vēl nav ierasts, var likties biedējošs, bet vēlāk tu sapratīsi, ka tas ir veids, kā Dievs tev sniedz jaunas iespējas un paver jaunus apvāršņus.

Uz priekšu! Lec! Nebaidies (Jāņa 14:27)! Tu to vari (Mateja 4:19)! Ar tevi viss būs labi (Romiešiem 8:37). Tavs Instruktors ir tuvu (Ēbrejiem 13:5) un neļaus tev noslīkt (Filipiešiem 4:19). Tam nav jābūt varonīgam lēcienam. Bet tas var būt dzīvi izmainošs lēciens.

John Bloom

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Bībeles lasīšanas plāns jūlijā

27.nedēļa Salamana Pamācības 1-2, Apustuļu darbi 16-19
28.nedēļa Salamana Pamācības 3, Apustuļu darbi 20-24
29.nedēļa Salamana Pamācības 4-5, Apustuļu darbi 25-28
30.nedēļa Salamana Pamācības 6-8, Jūdas, Filemonam
31.nedēļa Salamana Pamācības 9, 1.Jāņa 1-5

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Dzimšanas dienu jūlijā svin:

2.07. - Aigars Kātiņš
2.07. - Oskars Šilders
6.07. - Dace Birkmane
9.07. - Gunārs Arnolds Baumanis
9.07.- Ārija Zommere
27.07.- Inta Matute
28.07.- Amanda Sisene
30.07.- Mariss Dārznieks
30.07. - Zane Okoro-Osagie
30.07. - Kārlis Didzis Pomeranci

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

- No 2.-8.jūlijam atkal Pelčos Cerības nometne bērniem ar īpašām vajadzībām
- Pusaudžu nometne “Vienmēr virsotnē” Jūrmalciemā. Nometnes noslēguma dievkalpojums 29.julijā plkst. 14.oo Jurmalciemā Rogu ģimene īpašumā. Notiks arī dievkalpojums Priekulē plkst. 11.oo
- Tiek gaidīti 16 viesi no Brazīlijas. Iespējams augustā. Iecere atsākt jauniešu darbu kopā ar brazīļu jauniešiem..

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

☺ ☺ ☺

Reiz kādā pirmsskolas izglītības iestādē audzinātāja, kas pēc pārliecības bijusi rūdīta ateiste, lūgusi pacelt roku grupiņas bērniem, kuri esot ateisti.

Visi pacēluši rokas, izņemot Pēterīti.

Bērnudārza audzinātāja izbrīnījusies un jautājusi Pēterītim:

- Kāpēc Tu nepacēli roku?

Pēterītis atbildēja:

- Jo es esmu kristietis.

Audzinātāja nedaudz pārsteigta par atbildi turpināja izjautāt:

- Kāpēc Tu esi kristietis?

Puisēns pārliecinoši atbildēja:

- Jo mans tētis un mamma ir kristieši?

Ateiste nelikās mierā un turpināja izprašņāt:

- Ja Tavi mamma un tētis būtu idioti, kas tad Tu būtu?

Pēteris bez jelkādas šaubīšanās atbildēja:

- Tad es noteikti būtu ateists!

Dzīve ir pārmaiņas.
Reizēm tās ir sāpīgas
Reizēm tās ir skaistas.
Bet parasti abas kopā.

Juris Rubenis

.

zentasvara50@inbox.lv